

Læge, for Tiden en Sindssygelæge uden Uddannelse eller praktisk Erfaring i Aandsvagevæsen, hvorfor Retslægeraadet er af den Formening, at Nævnet ikke besidder de fornødne Forudsætninger for disse Sagers Behandling. Retslægeraadet har endvidere henvist til, at kun Sager om aandsvages Forsorg og Sterilisation hører under Socialministeriet, hvilket derimod ikke gælder Sager om deres Retsstilling iøvrigt; saaledes henhører Spørgsmaal om Umyndiggørelse af aandsvage og om Særforanstaltninger overfor aandsvage Forbrydere under Domstolene og Sager om aandsvages Ret til at indgaa Ægteskab, om deres Kastration og om administrativ Tvangsindlæggelse og Udskrivning under Justitsministeriet. Raadet fremhæver herved, at Navnets Op-gave ifølge § 6 i fornævnte Lov af 16. Maj 1934 er den, at behandle Indstillinger om Foretagelse af Sterilisationsindgreb paa aandsvage. Spørgsmaal om Foretagelse af saadanne Indgreb vil imidlertid ikke altid opstaa, naar aandsvage søger Tilladelse til Indgaaelse af Ægteskab i Henhold til § 10. Endvidere vil det, hvor Spørgsmaalet opstaar, i Reglen være nødvendigt ogsaa at tage andre Momenter i Betragtning ved Sagens Afgørelse, og endelig vil der kunne blive Tale om Sterilisationsindgreb ogsaa ved andre Abnormtilstande end Aandsvaghed. Det er derfor Justitsministeriets Opfattelse, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at henlægge Behandlingen af Sager om Ægteskabstilladelser for aandsvage til det omtalte Nævn; derimod er Justitsministeriet enig i, at der i Sager, hvor der bliver Spørgsmaal om at betinge Ægteskabstilladelse til aandsvage Personer af deres Sterilisation, altid bør indhentes en Erklæring fra Nævnet.

Det bemærkes, at der ved den foreslaaede Affattelse af § 10, 3die Stykke, ikke tilsigtes nogen Udvidelse af Lovgivningens Regler om Adgang til Sterilisation, men at det forudsættes, at Sterilisation kun kan finde Sted, naar Lovgivningens almindelige Betingelser herfor foreligger.

Til § 2.

Den foreslaaede Ændring er en Følge af, at Bestemmelsen i Lovens § 10 foreslaas udvidet til ogsaa at omfatte de sværere Former af Epilepsi, idet Justitsministeriet ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at bibeholde Bestemmelsen i Lovens § 11, hvorefter Epileptikere af en Læge skal have mundtlig Vejledning om Faren ved at indgaa Ægteskab, for Personer, der lider af Sygdommen i lettere Grad. Det bemærkes

herved, at Overlægerne for Kolonien Filadelfia og Epileptikerhospitalet i Nyborg har oplyst, at denne Bestemmelse langt fra overholdes og vel næsten aldrig faar praktisk Betydning. Epileptikerne henvender sig kun undtagelsesvis til en Læge, og Lægerne er paa Grund af manglende Uddannelse paa dette specielle Omraade daarligt i Stand til at give korrekte Oplysninger. Den gældende Bestemmelse vedrørende Epileptikere bliver saaledes illusorisk, og man erfarer Gang paa Gang, at selv de sløveste Epileptikere med mange epileptiske Anfald indgaa Ægteskab, undertiden med andre syge Personer. Saa meget mindre Grund er der til at opretholde Bestemmelsen, for saa vidt angaar de lettere Former af Sygdommen.

Til § 3.

Den foreslaaede Ændring bringer Bestemmelsen i Lovens § 21, Pkt. 4 i Overensstemmelse med den ændrede Affattelse af § 10.

Til § 4.

Under Lovforslagets Udarbejdelse har man overvejet, om der kunde opnaas en Kontrol med Overholdelsen af de foreslaaede Bestemmelser, f. Eks. ved Indførelse af en Indberetningspligt for Læger eller Myndigheder om konstaterede Tilfælde af de i Forslaget omhandlede Tilstande, jfr. den i Lov om offentlig Forsorg § 254 foreskrevne Indberetningspligt vedrørende aandsvage. Justitsministeriet har dog i Tilslutning til en af Retslægeraadet afgiven Erklæring næret overvejende Betænkelighed ved Indførelsen af saadanne Regler. Det maa nemlig befrygtes, at en saadan Ordning vil afholde mange Personer med lettere Sindssygdomsformer fra at søge Behandling, medens de sværere Sindssygdomsformer kun sjældent vil kunne unddrage sig Opmærksomheden, saaledes at Indregistrering for disse Tilfælde maa anses uforuden. Dertil kommer for Psykopaters Vedkommende, at de betydelige Vanskeligheder, disse Defekter frembyder med Hensyn til Afgrænsning og Diagnose, medfører en ikke ringe Fare for, at Indberetninger foretaget af helt eller delvis usagkyndige (Lærere, sociale Udvalg, praktiserende Læger) vil give aldeles misvisende Resultater.

Herefter maa det imidlertid erkendes, at Ægteskabsindgaaelser i Strid med de foreslaaede Bestemmelser vil kunne forekomme i ikke helt ringe Antal. Dette Forhold medfører nogen Fare for, at den foreslaaede Udvidelse af § 10 ikke medfører de tilstræbte Resultater i racehygiejnisk Henseende, og man maa derfor anse det for